

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola iknedēļas meditācijas pārdomas

25, oktobrī

Šai nedēļai

Nerunāšu par to, cik svarīgi ir atjaunot attiecības ar dzīvo vidi, ar dabu īpaši šajā laikā. Tas šobrīd tiek atgādināts daudz un dažādos veidos. Tas šķiet pašsaprotami, īpaši tagad, kad jāpārvērtē sava vieta un dzīves realitāte, kas katram no mums kaut vai nedaudz šobrīd mainās. No otras puses, lielākā daļa no šiem aicinājumiem pasaulei ap mani pāriet neievēroti, uzskatīti par mazvērtīgiem.

Un tomēr, šķiet, ka mēs katrs šobrīd kļūstam vairāk tie, kas patiesi esam, jo šis laiks, spiežot uzlikt ārējas maskas, vismaz daļai no mums novelk iekšējas maskas un mēs esam spiesti uz sevi un savu vidi paskatīties savādāk. Bet šādi impulsi taču ir bijuši ar mums arvien. Tie ir nākuši no mūsu dažādo attiecību peripētijām, bet, ja paraugāmies sevī un ap sevi, tie ir arvien sastopami dzīvajā vidē ap mums. Tie ir aicinājumi pārvērtēt to, kas patiesi ir mans, un, kas tāds nav? Kur ir mana vieta? Kāds ir manas dzīves patiesais uzdevums?

Esmu sapratis, ka nevienu nevar piespiest kaut ko darīt patiesi no sirds tā vai savādāk, ja cilvēks nav pie attiecīgā lēmuma nonācis pats – nevis vienkārši pieņēmis kādu lēmumu, bet patiesi iekšēji līdz kaut kam nonācis. Protams, cilvēks var svešus spriedumus pieņemt par savējiem, bet arī tad pienāk brīdis, kad tu jautā sev: vai šī pārlicība, ticība, ir patiesi mana?

Jā, mēs visi kaut kam pakļaujamies – likumiem, normām, tradīcijām. Bet to, kas patiesi ir, un, kas nav mans, parāda pati dzīve, dziļākās saskarsmes, nopietnākās attiecības, bet to vispirmām kārtām māca daba ar tās mainīgajiem cikliem, ar tās absolūto godīgumu un tiešumu. Jā, kas vēl pret mums ir absolūti godīgs un tiešs?

Bet šobrīd dabas svētnīca vairs nav tāda, kāda tā bija vēl neilgu laiku atpakaļ. Šobrīd mani vairs tik spēcīgi neuzrunā saules gaisma, bet uz mani nāk atskārsme, ka kāda telpa ir jāizgaismo no manas iekšienes.

Vai vasaras sniegtais krāšņums ir zaudēts? Kādā ļoti patiesā veidā tas tā tiešām ir. Bet tas ir atstājis kādu mantojumu manā dvēselē.

Iepriekšējos mēnešus es esmu dzīvojis saules apņemts, gūstot stiprinājumu gan dvēselei, gan ķermenim. Es esmu ticis piepildīts "no pasaules gara spēka avota".

Tagad ir laiks man šo mantojumu sevī iekšēji apvert, ļaut un likt tam darboties savās sajūtās un savā prātā. Tā caur mani staros Radītāja dotā gaisma.

Manī, katrā no mums, kādā esības nostūrī - citā vairāk, citā mazāk sajūtami, bet ir saglabājies šis kosmosa spēks, kas var izpausties arī iekšējā priekā, smaidā, palīdzošā rīcībā šajā, tik dažādās nozīmēs ārēji arvien tumšākajā laikā. Šis spēks var transformēt gan mani pašu, gan vidi man apkārt.

Es esmu daļa no transformācijas. Es esmu gan transformācijas rezultāts, gan tās turpinājums. Ar meditācijas, kontemplācijas un lūgšanas palīdzību es šo, arvien esošo spēku ienesu savā domāšanā un dvēseles nostūros.

Es centīšos atrast un īstenot savu vietu Radītāja arvien no jauna veiktajā transformācijas procesā. Es arvien no jauna centīšos rast skaidrību par to, kas ir arī mana patiesā, unikālā dāvana apjukušajai pasaulei un to tai centīšos sniegt.